

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 юли 1992 година*

По дело C-67/91

с предмет **преюдициално запитване, отправено до Съда**, на основание член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Tribunal de Defensa de la Competencia (Испания) по производството, висящо пред този съд между

Direccion General de Defensa de la Competencia

и

- **Asociacion Espanola de Banca Privada (AEB),**
- **Banco Hispano Americano SA,**
- **Banco Exterior de Espana SA,**
- **Banco Popular Espanol SA,**
- **Banco Bilbao Vizcaya SA,**
- **Banco Central SA,**
- **Banco Espanol de Credito SA**
- **Banco Santander-SA de Credito**

относно тълкуването на член 214 от Договора за ЕИО и Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр.204,

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н F. Grevisse и г-н P. J. G. Картеун, председатели на състав, г-н G. F. Mancini, г-н С. N. Kakouris, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodriguez Iglesias, г-н M. Diez de Velasco, г-н M. Zuleeg, г-н J. L. Murray и г-н D. A. O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

секретар: г-н D. Triantafyllou, администратор,

* Език на производството: испански.

като има предвид писмените становища, представени:

- за испанското правителство, от г-н Alberto Navarro Gonzalez, генерален директор на Отдел "Правна и институционална общностна координация", и от г-жа Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, началник на Отдел "Спорове в рамките на Общността", в качеството на представители,

- за АЕВ, от адв. Enrique Piriel Lopez, от адвокатска колегия Мадрид,

- за Banco Hispano Americano SA, от адв. Gerardo Codes Anguita, от адвокатска колегия Мадрид,

- за Banco Exterior de España SA, от г-н Alvaro Merino Fuentes, Procurador de los Tribunales de Madrid, и адв. Jose Ataz Hernandez, от адвокатска колегия Мадрид,

- за Banco Popular Español SA, от г-н Santiago Lizarraga Beloso, пълномощник, и адв. Vicente Infante Perez, от адвокатска колегия Мадрид,

- за Banco Bilbao Vizcaya SA, от адв. Jose Luis Segimon Escobedo, от адвокатска колегия Мадрид

- за Banco Central SA, от адв. Juan Manuel Echevarria Hernandez, съветник секретар и генерален директор, адвокатска колегия Мадрид

- за Banco Español de Crédito SA, от адв. Mariano Gomez de Liano y Botella, от адвокатска колегия Мадрид, и Piero A. M. Ferrari, от адвокатска колегия Рим,

- за Banco de Santander SA, от адв. Alfredo Oñoro Crespo, от адвокатска колегия Мадрид,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н Francisco E. González Díaz and Berend Jan Drijber, членове на правната служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на заседанието от 12 май 1992 г. на АЕВ, Banco Central Hispanoamericano SA (резултат от сливането на Banco Hispano Americano SA, and Banco Central SA), за което се явява адв. Juan Manuel Echevarría Hernández, Banco Exterior de España SA, за което се явява адв. A. Echevarría Perez, от адвокатска колегия Мадрид, Banco Popular Español SA, за което се явява адв. Pablo Isla Alvarez de Tejera and Juan Ignacio Martí Barceló от адвокатска колегия Мадрид, Banco Bilbao Vizcaya SA, Banco Español de Crédito SA, Banco de Santander SA, и Комисията на Европейските общности,

след като изслуша заключението на генералния адвокат на съдебното заседание от 10 юни 1992 г,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 28 януари 1991 г., получено в Съда на 15 февруари 1991 г., Tribunal de Defensa de la Competencia (Съд за защита на конкуренцията) е отправил до Съда преюдициално запитване на основание член 177 от Договора за ЕИО по редица въпроси относно тълкуването на член 214 от Договора за ЕИО и Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр.204, наричан по-нататък „Регламент № 17”).

2. Въпросите са били повдигнати в хода на производството между Dirección General de Defensa de la Competencia („DGDC”, от една страна, и от друга – Asociación Española de Banca Privada („АЕВ”), Banco Hispano Americano SA, Banco Exterior de España SA, Banco Popular Español SA, Banco Bilbao Vizcaya SA, Banco Central SA, Banco Español de Crédito SA и Banco Santander - SA de Crédito.

3. DGDC е предявила иск пред Tribunal de Defensa de la Competencia срещу АЕВ и упоменатите по-горе банки. Ответниците са обвинени в нарушаване, във връзка с някои банкови услуги и комисионни, на Испанския закон № 110 от 20 юли 1963 г., който забранява практики, които ограничават конкуренцията.

4. Банките поддържат, че националните производства всъщност не са мотивирани от различните искания за информация от страна на DGDC в началото на 1987, а от последващите мерки, приети от националните органи въз основа на получената от Комисията информация съгласно Регламент № 17.

5. Според банките тази информация се съдържа във „формуляр А/В”, която АЕВ и упоменатите по-горе банки са представили през март 1988 г., за да получат от Комисията решение за липса на основания за предприемане на действия от страна на Комисията, предвидено в член 2 от Регламент № 17, или освобождаване съгласно член 85, параграф 3 от Договора, както и в отговорите на исканията за информация, изпратени на банките от Комисията през и след март 1987 г. на основание член 11 от Регламент № 17.

6. АЕВ и банките поддържат, че тази информация не може да се използва от националните органи в съдебни производства с цел установяване на нарушения на националното право относно конкуренцията.

7. При тези обстоятелства Tribunal de la Defensa de la Competencia решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Може ли националният орган, на когото е възложено прилагането в държава-членка на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора за създаване на ЕИО, да използва получената от Комисията на ЕИО информация:

а) съгласно член 11 от Регламент № 17/62 на Съвета,

б) чрез доброволно уведомяване от страна на установили се в тази държава-членка предприятия в съответствие с членове 2, 4 и 5 от Регламент №17/62 на Съвета.

в) производство за налагане на глоба провеждано единствено на основание член 85, параграф 1 и член 86 от Договора за създаване на ЕИО?

2. Може ли упоменатият по-горе орган да използва информацията, посочена във въпрос 1, букви а) и б), в производството за налагане на глоба, образувано на основание както на общностното, така и на националното законодателство относно конкуренцията?

3. Може ли упоменатият по-горе орган да използва посочената във въпрос 1, букви а) и б) информация в производството за налагане на глоба, образувано единствено на основание националното право за защита на конкуренцията?

4. Може ли упоменатият по-горе орган да използва информацията, посочена във въпрос 1, букви а) и б) в производство за разрешаване на ограничаващи конкуренцията практики, образувано единствено на основание неговото национално законодателство?”

8. В решението за препращане националният съд посочва, че според него на тези въпроси би следвало да се отговори утвърдително.

9. Налице е препращане към доклада за заседанието за по-пълно запознаване с обстоятелствата по случая, хода на производството и предоставените на Съда писмени становища, посочени и обсъдени единствено доколкото това е необходимо за съображението на Съда.

10. Преди да се направи по-задълбочен анализ на предмета на поставените на Съда въпроси и да се вземе решение относно тяхната допустимост, уместно е на първо място да се опише правната рамка, в която въпросите са повдигнати, и по-специално приложното поле на националните и общностните правила за конкуренция, обхватът на Регламент № 17 и предвиденото в този регламент сътрудничество между Комисията и държавите-членки.

11. Ограничаващите конкуренцията действия се разглеждат по различен начин от общностното и националното право. Докато членове 85 и 86 от Договора ги преценяват с оглед на пречките, които могат да възникнат за търговията между държавите-членки, всеки национален законодателен орган взема предвид специфичните съображения и преценява ограничаващите конкуренцията действия единствено в този контекст. Следователно националните органи също могат да предприемат действия в ситуации, по които Комисията е компетентна да се произнесе с решение (вж., по-специално Решенията по дело 14/68 *Wilhelm/Bundeskartellamt* от 13 февруари 1969 г., *Recueil*, стр. 1; и по съединени дела 253/78 и 1-3/ *Procureur de la Republique/Giry* и *Guerlain* от м. юли 1980 г., *Recueil*, стр. 2327, точки 15 и 16).

12. В цитираните по-горе решения обаче Съдът подчертава, че паралелното прилагане на националното право относно конкуренцията е допустимо единствено доколкото това не нарушава еднаквото прилагане, на територията на целия общ пазар, на общностните правила за конкуренция и цялостния ефект на основаните на тези правила мерки.

13. Регламент № 17 се прилага по отношение на производства, образувани и провеждани от Комисията с оглед прилагане на членове 85 и 86 от Договора. Както се посочва в седмия параграф от неговия преамбюл, той съдържа правила,

оправомощаващи Комисията да взема предвидените мерки за прилагане на тези разпоредби.

14. При тези обстоятелства Регламент № 17 урежда условия, при които от една страна предприятията осигуряват информация на Комисията, а от друга - последната използва тази информация и я препраща на компетентните органи на държавите-членки.

15. Така Комисията получава молби, подадени от предприятия съгласно член 2 от Регламент № 17, за постановяване на решение за липса на основания за действия от страна на Комисията, под формата на декларация, че не е необходимо предприемане на действия съгласно член 85, параграф 1 и член 86 от Договора. Тя получава също така уведомления за споразумения, решения и практики от вида, посочен в членове 4 и 5 от регламента, с оглед приемане на решение на основание член 85, параграф 3 от Договора, обявяващо член 85, параграф 1 за неприложим спрямо определени споразумения или съгласувани практики.

16. Тези молби и уведомления се подават по общоприет образец, известен като „формуляр A/B”, чието съдържание се определя от Регламент на Комисията № 27 от 3 май 1962 г. (ОВ, Специално английско издание 1959 г.- 1962 г., стр. 35), изменен с Регламент (ЕИО) № 2526/85 на Комисията от 5 август 1985 г. (ОВ L 240, 1985 г., стр. 1).

17. Освен това Регламент № 17 възлага на Комисията широки правомощия за разследване и проверка, предвиждайки в осмото съображение, че Комисията трябва да бъде оправомощена на територията на общия пазар да изисква предоставянето на такава информация и да извършва необходимите проучвания с цел установяване на нарушения на членове 85 и 86 от Договора (Решение по дело 347/87 Orkem/Комисия от 18 октомври 1989 г., Recueil, стр. 3283, точка 15).

18. По този начин е предвидена процедура за предварително разследване, която е ясно разграничена от уредената в член 19 от регламента процедура за обмен на становища и включва най-вече искания за информация (член 11 от регламента) и проучвания от служители на Комисията (член 14 от регламента). Целта на предварителното разследване е да се даде възможност на Комисията да получи необходимата информация и документация за проверка на реалното съществуване и обхват на конкретно и действително правно положение (Решение по дело 374/87 Orkem/Комисия, параграф 21, цитирано по-горе).

19. Регламент № 17 определя условията, при които държавите-членки участват в провежданите от Комисията производства. От седмия параграф от преамбюла на регламента става ясно, че целта на тези разпоредби е да гарантират, че Комисията, действаща в тясно и постоянно сътрудничество с компетентните органи на държавите-членки, има право да вземе предвидените мерки за прилагане на членове 85 и 86.

20. Съгласно член 10, параграфи 1 и 2 от регламента, Комисията е длъжна да препрати на компетентните органи на държавите-членки копие от молбите и уведомленията, заедно с копия на най-важните документи, представени пред Комисията, за да се установи наличието на нарушения на членове 85 и 86 от

Договора или да се получи решение за липса на основания за предприемане на действия от страна на Комисията или решение на основание член 85, параграф 3. Компетентните органи на държавите-членки имат право да изложат мнението си във връзка с тези процедури. Информацията, която съгласно тези разпоредби може да бъде разкрита на държавите-членки, се отнася по-специално до съдържанието на отговорите на исканията за информация, отправени от Комисията на основание член 11 от този регламент. Съгласно член 11, параграфи 2 и 6, копие от тези искания за информация или от решенията, взети от Комисията при липса на отговор на исканията, трябва да се изпрати на органите на съответната държава-членка.

21. На последно място, член 20, параграф 1 от регламента гласи следното:

„Информация, получена в резултат от прилагането на членове 11, 12, 13 и 14 следва да се използва единствено във връзка със съответното искане или разследване.”

По силата на член 20, параграф 2, с който се прилага член 214 от Договора относно служебната тайна (вж., по-специално Решението по дело 53/85 AKZO Chemie/Комисия от 24 юни 1986 г., Recueil, стр. 1965, точка 26), компетентните органи на държавите-членки, техните длъжностни лица и други служители не трябва да разкриват информация, получена от тях в резултат от прилагане на регламента, както и информация от вида, предмет на задължението за опазване на служебната тайна.

Предмет и допустимост на въпросите, по които се иска постановяване на тълкувателно решение от Съда

22. Зададените въпроси се отнасят единствено до използването от органите на държавите-членки на информацията, получена от Комисията при прилагането на Регламент № 17. С тези въпроси националният съд цели най-вече да установи дали, с оглед прилагане на общностното или национално право относно конкуренцията, националните органи могат да използват изпратената им от Комисията информация, съдържаща се в:

- отговори на искания за информация, отправени към предприятията на основание член 11 от регламента;

- молби за постановяване на решение за липса на основания за предприемане на действия от страна на Комисията и уведомления за споразумения, решения и практики от вида, посочен в членове 2, 4 и 5 от регламента.

23. Тези въпроси се отнасят до използването от националните органи на информацията, получена от Комисията, която не е била обнародвана съгласно член 19, параграф 3 от регламента и не е била упомената в решение на Комисията, обнародвано при предвидените в член 21 от регламента условия.

24. АЕВ и редица банки оспорват относимостта на някои от поставените въпроси, тъй като се отнасят, *inter alia*, до използването на тази информация от националните органи с оглед прилагане на правото на Общността относно конкуренцията. Според тях предмет на главното производство е единствено използването на информацията, получена съгласно Регламент № 17, и по-специално съдържащата се във формуляр

A/B, от националните органи във връзка с национални наказателни производства, образувани на основание разпоредби на вътрешната правна уредба на конкуренцията, предмет на спора по главното производство.

25. Следва да се напомни, че Съдът многократно е постановявал, че член 177 от Договора предвижда рамката за тясно сътрудничество между националните съдилища и Съдът на Европейските общности, основано на разделение на функциите между тях. Ето защо единствено националните съдилища, пред които е висящо производството и които са длъжни да постановят решение по него, са компетентни да преценят, предвид особеностите на конкретния случай, както необходимостта от тълкувателно решение, въз основа на което да решат делото, така и относимостта на поставените на Съда на Европейските общности въпроси.

26. Отправеният от националния съд иск за преюдициално запитване може да бъде отхвърлен само когато е съвсем очевидно, че поисканото от този съд тълкуване на правото на Общността или преценка относно действителността на правило на Общността нямат никаква връзка с действителния характер на случая или с предмета на главното производство (вж., по-специално Решението по дело C-186/90 Durighello от 28 ноември 1991 г., Recueil, стр. I-5773, точка 9). В настоящия случай обаче положението е различно.

Използване от националните органи на държавите-членки на информация, която се съдържа в отговорите на искания за информация, изпратени до предприятия на основание член 11 от Регламент № 17

27. Комисията, АЕВ и съответните банки считат, че член 20, параграф 1 от Регламент № 17 забранява на органите на държавите-членки да използват тази информация като доказателство в производства за прилагане на националните правила за конкуренция. От друга страна Комисията признава, че тази информация може да се използва от националните органи за прилагане, в рамките на техните правомощия, на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора.

28. Испанското правителство поддържа, че въпросната информация може да се използва от органите на държавите-членки за прилагане както на общностните правила за конкуренция, така и на националното право относно конкуренцията, което има същите цели и задачи.

29. Отговорът до националния съд налага тълкуване на член 20, параграф 1 от Регламент № 17 във връзка с член 11, параграф 3 от същия регламент, според който изпратените на предприятието искания за информация трябва да посочват тяхното правно основание и цел.

30. С оглед тълкуването на тези разпоредби е необходимо да се има предвид общата схема на Регламент № 17, целта на разпоредбите, уреждащи процедурата относно исканията за информация, и изискванията, свързани със спазването на общите принципи на правото на Общността, и по-специално основните права (вж., по-специално Решението по съединени дела 46/87 и 227/88 Hoechst/Комисията от 21 септември 1989 г., Recueil, стр. 2859, точка 12).

31. Както бе упоменато по-горе, Регламент № 17 не урежда производства, провеждани от компетентните органи в държавите-членки, дори когато тези производства са свързани с прилагане на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора. Целта на член 9, параграф 3 от регламента, който определя и ограничава правомощията на националните власти да прилагат тези разпоредби, на член 20, параграф 2 относно служебната тайна и на член 10, предвиждащ участието на държавите-членки в производствата, е да посочат условията, при които националните органи могат да действат така, че да не възпрепятстват провежданите от Комисията производства, а обратното да гарантират, че последните са осъществени ефективно и при спазване на правата на засегнатите лица.

32. При конкретните обстоятелства изтъкнатата от Комисията в становището Ж по поставения въпрос между случаите, при които съответните органи използват въпросната информация, за да приложат правото на Общността, и случаите, при които тези органи предприемат действия, за да приложат националното право относно конкуренцията, не е относима. И в двата случая производствата, провеждани от органите в държавите-членки, се различават от осъществяваните от Комисията производства, като събирането на доказателства от тези органи е в съответствие с разпоредбите на националното законодателство, при условие, че е спазено правото на Общността. Дори в случаите когато прилагат материалните разпоредби на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора, националните органи са тези, които трябва да ги приложат в съответствие с националните правила.

33. В този общ контекст, целта на дадено искане за информация, оправено до предприятие въз основа на член 11 от Регламент № 17, е да осигури на Комисията информация по фактически и правни въпроси, необходима за упражняването на нейните правомощия. Доказателствената сила на така получената информация и условията, при които последната може да се използва срещу предприятията, са последователно определени от правото на Общността и са ограничени изключително до предвидените в Регламент № 17 производства. Целта на искането за информация не е да се предостави доказателство, което държавите-членки да използват в производства, уредени от националното право.

34. Получената по този начин информация от Комисията се изпраща на компетентните органи на държавите-членки, на основание член 10, параграф 1 от Регламент № 17, по две съображения. Едното е необходимостта да се уведомят държави-членки за производствата в Общността, свързани с предприятия на тяхна територия, а другото – да се насърчи предоставянето на информация на Комисията, като се даде възможност на последната да сравни предоставената от предприятията информация с данните и наблюденията, които може да извърши съответната държава-членка. Само по себе си разкриването на такава информация на държавите-членки не означава, че същите могат да я използват при условия, които биха нарушили прилагането на Регламент № 17 и основните права на предприятията.

35. Като забранява използването на получената информация съгласно член 11 от Регламент № 17 за цели, различни от тези, във връзка с които е поискана, и изисквайки както от Комисията, така и от компетентните органи на държавите-членки и техните длъжностни лица или други служители да пазят служебната тайна, член 20 от регламента цели да защити правата на предприятията (вж., по-специално

Решението по дело 85/87 Dow Benelux/Комисия от 17 октомври 1989 г., Recueil, стр. 3137, точки 17 и 18).

36. Правото на защита, което трябва да се спазва в рамките на предварителната процедура по разследване, предполага от една страна, след като искането за информация е направено, предприятията да бъдат уведомени, в съответствие с член 11, параграф 3 от регламента, за преследваните от Комисията цели и правното основание на иска, а от друга - така получената информация да не се използва впоследствие извън правния контекст, в който е направен иска.

37. Служебната тайна предполага не само приемане на правила, забраняващи разкриването на поверителна информация, но също така създаване на механизъм, който изключва възможността държавните органи, които притежават законно такава информация, да я използват, при липсата на изрична разпоредба, която да ги оправомощава за това, за цел, различна от тази, за която са я получили.

38. Тези гаранции биха били нарушени ако даден орган, различен от Комисията, може да използва информацията, получена съгласно член 11 от този регламент като доказателство в процедури, които не са предвидени в Регламент № 17.

39. Това тълкуване по никакъв начин не противоречи на изискванията на принципа за сътрудничество между институциите на Общността и държавите-членки. От държавите-членки не се изисква да пренебрегнат предоставената им информация, като получат по думите на Комисията и националния съд „остра амнезия“. Тази информация предоставя косвено доказателство, което може, ако е необходимо, да бъде взето предвид като основание за образуване на национално производство (вж., по-специално Решението по цитираното по-горе дело 85/87 Dow Benelux/Комисията, параграфи 18 и 19).

40. Уместно е да се уточнят условията, при които компетентните национални органи имат право да използват въпросната информация.

41. В съответствие с член 214 от Договора и член 20 параграф 2 от Регламент № 17, тези органи трябва да вземат мерки за запазване от други национални органи или трети лица на сведенията, представляващи служебна тайна.

42. Органите на държавите-членки не могат да се позовават на тази информация нито в хода на предварителна проверка, нито за мотивиране на решение на основание националните или общностни разпоредби, уреждащи конкуренцията. Информацията трябва да остане вътрешна за тези органи и може да се използва единствено, за да се прецени дали да се образува или не национално производство.

43. В отговор на аргументите, изложени от испанското правителство на заседанието в смисъл, че според това тълкуване простото упоменаване на даден факт в изпратен на Комисията документ би било достатъчно, за да се забрани неговото използване в каквото и да било национално производство, трябва да се посочи, че такива факти могат валидно да бъдат предмет на национална процедура, при условие, че не са доказани с получените от Комисията документи и данни, а чрез доказателствените средства според вътрешното право и при спазване на предвидените в него гаранции.

Използване от органите на държавите-членки на информацията, съдържаща се в исканията и уведомленията, предвидени в членове 2, 4 и 5 от Регламент № 17.

44. Комисията поддържа, че тази информация не може да се използва от органите на държавите-членки при прилагане на националното право относно конкуренцията. Тя се позовава най-вече на член 15, параграф 5 от Регламент № 17 относно освобождаването от глоби на предприятия, които са уведомили Комисията за споразумения, решения и съгласувани практики. Тя поддържа, че равновесието и общата схема на тези разпоредби биха били нарушени ако националните органи имат право да използват срещу предприятията информацията, съдържаща се във формулярите за уведомяване. От друга страна тя признава, че въпросната информация може да се използва от националните органи за прилагане на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора, при условие, че спазват правилата, ограничаващи техните правомощия в тази област.

45. От своя страна АЕВ и съответните банки се позовават по-специално на правилата за служебна тайна и общите правни принципи, които забраняват използването срещу дадено лице в наказателно производство на информация, което това лице по своя инициатива е разкрило в подкрепа на молба до компетентния орган.

46. Според испанското правителство националните органи могат, при липсата на изрични разпоредби в обратния смисъл, да използват тази информация за прилагане на общностното и националното право относно конкуренцията, без да нарушават Регламент № 17.

47. За разлика от информацията, която се съдържа в отговорите на исканията за сведения, данните, посочени в молбите и уведомленията съгласно членове 2, 4 и 5 от Регламент № 17, не са предмет на разпоредба, аналогична на член 20, параграф 1 от Регламент № 17, ограничаващ условията за използване на информацията.

48. Въпреки това, дори при липсата на такова изрично правило, използването на информацията, разкрита от предприятия на Комисията, трябва да остане в законния обхват на производството, в рамките на което е била получена.

49. От редакцията на член 85, параграф 3 от Договора и разпоредбите на Регламент № 17 става ясно, че уведомяването на Комисията за споразумения, решения и съгласувани практики попада в обхвата на специфични процедури на Общността. Освен това, както формулярът А/В, така и придружаващата го допълнителна забележка под формата на данни за предприятията се отнасят единствено до тези производства и не указват възможността органи, различни от Комисията, да използват съдържащата се във формуляра информация.

50. При тези обстоятелства и предвид упоменатите по-горе изисквания, свързани със зачитането на правото на защита и служебна тайна, липсата на информация в текста по този въпрос не може да се тълкува като отказ от страна на законодателството на Общността да осигури на предприятията права, еднакви с тези, които са им предоставени с оглед защита на информацията, съдържаща се в техните отговори на исканията за информация съгласно член 11 от регламента.

51. Това тълкуване допълнително се потвърждава от факта изтъкнат от Комисията, че правото на държавите-членки да използват съдържащата се във формуляр А/В информация отчасти би лишило член 15, параграф 5 от Регламент № 17 от неговата ефективност.

52. В това отношение трябва да се има предвид, че съответното уведомление не е формалност наложена на предприятията, а представлява основно съществена предпоставка за получаването на определени предимства. Съгласно член 15, параграф 5, буква а) от Регламент № 17 не е възможно налагане на глоба за действия, извършени след уведомлението, при условие, че дейността на въпросните предприятия остане в рамките на описаната в уведомлението. Тази облага за предприятия, които са уведомили за споразумение или съгласувана практика представлява *quid pro quo* за поетия от предприятието риск във връзка с инициативата за съобщаване на споразумението или съгласуваната практика. Предприятието рискува, в действителност не само да констатира, че споразумението или практиката нарушава член 85, параграф 1, от това следва отказа от прилагане на член 85, параграф 3 и трябва да се прекрати споразумението или нотифицираната практика (вж., по-специално Решението по съединени дела 261, 262, 268 и 269/82 Stichting Sigarettenundustrie/Комисия от 10 декември 1985 г., Recueil, стр. 3831, точка 76), но също така налагането на глоба за предхождащи уведомления неговите действия, (вж., по-специално Решението по съединени дела 100-103/80 Musique Diffusion Francaise/Комисия от 7 юни 1983 г., Recueil, стр. 1825, точка 93). Освен това, както Съдът е приел в Решението по делото Stichting Sigarettenundustrie, тези разпоредби, окуражавайки предприятията да отправят уведомления, намаляват дейността по разследване на Комисията.

53. По този начин общата схема на тези разпоредби предполага, че предприятия, уведомили Комисията при предвидените в Регламент № 17 условия, могат, при отчитане на този факт, да се ползват от определени предимства. Тълкуването на регламента в смисъл, че държавите-членки могат да използват като доказателство информацията, съдържаща се в уведомленията, за да обосноват национални санкции значително би стеснило обхвата на предимството, предоставено на предприятията с член 15, параграф 5 от Регламент № 17.

54. Следователно, както в случая на информация, която се съдържа в отговори на искания за сведения, отправени на основание член 11 от Регламент № 17, държавите-членки нямат право да използват като доказателство информацията, съдържаща се в молбите и уведомленията, посочени в членове 2, 4 и 5 от този регламент.

55. С оглед на всичко упоменато по-горе трябва да се отбележи, че член 214 от Договора и разпоредбите на Регламент № 17 следва да се тълкуват в смисъл, че като упражняват правото да прилагат национални и общностни правила за конкуренция, държавите-членки не могат да използват като доказателство непубликувана информация, съдържаща се в отговорите на отправените до предприятията съгласно член 11 от Регламент № 17 искания за информация, или информация, съдържаща се в молбите или уведомленията, посочени в членове 2, 4 и 5 от този регламент.

По съдебните разноси

56. Разноските, направени от испанското правителство и Комисията на Европейските общности, предоставили становища на Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящ пред Съда, последният следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от Tribunal de Defensa de la Competencia с акт от 28 януари 1991 г., реши:

Член 214 от Договора и разпоредбите на Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора, следва да се тълкуват в смисъл, че като упражняват правото да прилагат национални и общностни правила за конкуренция, държавите-членки не могат да използват като доказателство непубликувана информация, съдържаща се в отговорите на отправените до предприятията съгласно член 11 от Регламент №1 7 искания за информация, или информация, съдържаща се в молбите или уведомленията, посочени в членове 2, 4 и 5 от този регламент.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юли 1992 година.

Подписи